

Maria Àngels
Viladot

LA FÚRIA
DE FANDANGO
I ALTRES RELATS

*Pròleg de Norbert Bilbeny
i Introducció de Carme Arenas*

V I E N A
E D I C I O N S

LA TREMOLOR DE L'ENGANY

Com cada any, aniran a Verbier a esquiar als Alps suïssos; com cada any, començaran el viatge l'endemà de la festivitat de Reis. I, com cada any, ella ha preparat tot l'equipatge amb molta antelació. L'equip d'esquiar és complex, i encara que ho té tot ben guardat a l'altell del passadís, sempre hi ha alguna peça per arreglar o substituir: pot ser que les ulleres per a la neu estiguin ja molt gastades o que el seu anorac s'hagi quedat antiquat.

Per a ell, anar a esquiar significa ajornar la mala notícia que li ha de donar. Fer-ho abans del viatge desbarataria les seves vacances a la neu. No, ni parlar-ne. Però, tot i així, ja és l'enèsim ajornament; l'últim va ser per Nadal, fa una setmana, i també estava justificat. No vol endarrerir-ho més. L'hi dirà l'últim dia de la seva estada a Verbier.

Tots dos són grans amants de la neu. Lliscant per les pistes vermelles i negres que enllacen Les Quatre Vallées, acumulen centenars d'hores d'esquí i no hi ha res que se'ls resisteixi. Fins i tot han après a esquivar els kamikazes. Quin remei. Els molt bèsties baixen, gairebé sense girar, amb els colzes aixecats, a una velocitat de vertigen: «Aparteu-vos del mig!», sembla que diguin a crits.

Sí, els dos són uns virtuoses de l'esquí, malgrat que cap és amant de les piruetes i els salts. Però ell sí que és amant d'altres coses. Concretament, de la seva amant. En efecte, té una amant, i aquesta és la mala notícia, ajornada tantes vegades, que ha de donar a la seva dona. N'està tip, d'ella. Fastiguejat.

D'ella i dels seus equips a l'última moda; d'ella i dels seus armaris i altells impol·luts. I de les seves estúpides bronques.

S'atura damunt d'un turonet de neu i l'observa mentre esquia; fantasieja que un d'aquells kamikazes l'envesteix. La visualitza amb delit estimbant-se, els esquís saltant-li pels aires, rodant pista avall arrebossada en una espessa, enganxosa i bruta massa de neu. Se la figura arrasant com una allau tots els esquiadors que troba al seu pas i, amb un somriure mordaç, veu com l'anorac a l'última moda se li va esquinçant fins a quedar fet miques. Finalment, se la imagina relliscant sobre les plaques de gel fins a arribar als mateixos peus dels esquiadors que esperen el telecadira, i fent-los caure a tots en un perfecte *strike*. I queda estesa allà, exànime, aixafada i amb la crisma oberta. Posats a fantasiejar, gairebé arriba a delectar-se amb imatges anticipades del tristíssim funeral, i ha de fer un esforç per contenir el riure.

El xivarri d'uns nens baixant en trineu el desperta de la fantasia. Amb l'angoixa de la culpabilitat i, alhora, la frustració que tot allò tan sols hagi passat en la seva imaginació, continua el descens fins a reunir-se amb ella. «Hola, *cari*, quina passada de neu en pols! Està meravellosa!», li diu ella amb la neu amuntegada sobre els esquís i el plaer dibuixat al somriure.

El cap d'ell és com un remolí: no sap com dir-li que està fart d'ella, que té una amant, que es vol separar. En comptes d'això, li diu: «Què et sembla, ja n'hi ha prou per avui, no? Tornem a casa. Després podem anar a sopar una *raclette* al bistro del costat de l'apartament». Pensa que potser amb unes copes de vi de més s'atreveixi a explicar-l'hi tot. L'esperança de tornar-la a estimar s'ha esvaït del tot. No només això: ara la menysprea. De camí a l'apartament, llisquen sobre la neu verge; fora de les pistes, sense balises. Aquella sensació de llibertat

els fascina. A ell el transporta al costat de la seva estimada, i aleshores pensa que, per fi, ha aplegat el coratge necessari per trencar amb la seva dona.

La *raclette* està deliciosa. Tot i això, el sopar transcorre sense pena ni glòria. Massa gent al bistro, i alguna cara coneguda a les taules: no és el moment de fer una escena. I llavors ella li proposa fer un passeig pel bosc, sota la llum de les torxes. Ell es queda perplex, dubta, però finalment pensa que podria ser l'escenari perfecte per a la seva confessió. Ningú no els interromprà, ningú no els sentirà.

La sendera sembla una obra d'art creada per la naturalesa. La lluna plena, que descansa sobre les capçades dels avets, irradia una llum argentada. Milions de flocs reposen sobre les branques dels arbres i arbustos. Les ombres de les torxes riuen al seu pas i l'encís de la nit els envolta. No hi ha res més fascinant que enfonsar els peus en la neu, refulgent com la plata neta. És aleshores quan ella li diu que el deixa. Que des de fa temps té un amant.